

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.251/2018/7/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Tarr Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Tarr Imre ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Dr. Boros Dániel Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Boros Dániel ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű és **II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe)** II. rendű alperesek ellen **zálogjog alapján tűrésre kötelezés** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. június 18. napján meghozott 17.P.23.807/2017/18. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperes 19. sorszámon előterjesztett, valamint 21. és 23. sorszámon pontosított fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a zálogtárgyból történő kielégítési jogát gyakorolta, és az I. rendű alperest 10.000.000 forint követelésének a **ingatlan 1** helyrajzi számú (ingatlan1), míg a II. rendű alperest 40.000.000 forint követelésének az **ingatlan 2** helyrajzi számú ingatlanból (ingatlan2) való kielégítésének tűrésére kérte kötelezni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, tűrje, hogy a felperes 10.000.000 forint összegű követelését az ingatlan1 I. rendű alperes tulajdonában álló 1/1 tulajdoni illetőségből végrehajtás útján kielégítse, míg a II. rendű alperest annak tűrésére kötelezte, hogy a felperes 40.000.000 forint összegű követelését az ingatlan2 II. rendű alperes tulajdonában álló 1/1 tulajdoni illetőségből végrehajtás útján kielégítse. Az I. rendű alperest 452.400 forint, míg a II. rendű alperest 1.809.600 forint perköltség 15 napon belüli megfizetésére kötelezte a felperes javára.

Ítéletének a fellebbezés szempontjából releváns indokolása szerint a pervesztes alpereseket az 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az 1.500.000 forintos kereseti illetékből és az összesen 762.000 forint, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. A felperes jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel - a tárgyalások számára, a kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettel - a (6) bekezdés alapján mérsékelt összegben állapította meg. Az összesen 2.262.000 forint perköltség megfizetésére az alpereseket az érvényesített igény pertárgyértékhez viszonyított aránya alapján kötelezte, így az I. rendű alperes 152.400 forint ügyvédi munkadíjból és 300.000 forint illetékből, míg a II. rendű alperes 609.600 forint ügyvédi munkadíjból és 1.200.000 forint illetékből álló perköltség megfizetésére köteles.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérték.

Az I. rendű alperes a perköltség részét képező ügyvédi munkadíj összegét bruttó 40.000 forintra, míg a II. rendű alperes bruttó 160.000 forintra kérte leszállítani, továbbá mindkét alperes azt kérte, hogy a perrel felmerült perköltség megtérítésének kötelezettségét is csak túrni legyenek kötelesek.

Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság indokolása szerint is a felperes kielégítést csak a perben megjelölt ingatlanból kereshet, az alperesek egyéb vagyonára végrehajtás nem vezethető. Ehhez képest az elsőfokú ítélet perköltségről történt rendelkezése ezt a helyes álláspontot nem tükrözi. Kifejtették, hogy a perköltség járulék, amely a per jellege folytán szintén kizárólag a per tárgyát képező ingatlanok értékesítéséből befolyt összegből téríthető meg a felperes részére. Kiemelték, hogy ellenkérelmükben vitatták az egyes ingatlanok felperes által megjelölt forgalmi értékét, de az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét nem állapította meg, így a perköltség részét képező, egyébként is eltulzott, összesen bruttó 762.000 forint összegű ügyvédi munkadíj aránya sem állapítható meg.

A felperes a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A fellebbezés nem alapos.

Az alperesek fellebbezése kizárólag a perköltség részét képező ügyvédi munkadíj összegének mérséklésére és arra irányult, hogy a másodfokú bíróság a perköltség végrehajtás útján történő kielégítését a zálogtárgyakra korlátozza. Fellebbezés hiányában ezért a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletnek alpereseket a felperes zálogjoggal biztosított követelésének az alperesek ingatlanaiból végrehajtás útján történő kielégítésének tülésére kötelező, valamint az I. rendű alperest 40.000 forint, a II. rendű alperest 160.000 forint bruttó ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltségben marasztaló rendelkezései jogerőre emelkedtek.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott döntésével, annak indokaival egyetértett, és a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak alábbiakat emeli ki.

Az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 251. § (3) bekezdése határozza meg a zálogtárggyal való felelősség terjedelmét, mely szerint az ahhoz a követeléshez igazodik, amelynek biztosítására a zálogtárgy szolgál, valamint kiterjed a kamatokra, a követelés és a zálogjog érvényesítésének költségeire, továbbá a zálogtárgyra fordított szükséges költségekre is. Ez a szabályozás tehát a zálogul lekötött vagyontárgyból az elsőbbségi kielégítési jogot a biztosított követelésen felül a zálogjog érvényesítésének költségei tekintetében is biztosítja, azonban ezekért a költségekért való helytállási kötelezettséget nem korlátozza a zálogtárgya. Ebből pedig következik az is, hogy az alperesek önkéntes teljesítés hiányában a perköltségért teljes vagyonukkal helytállni tartoznak, ezért a fellebbezési kérelem nem volt teljesíthető.

Az ügyvédi munkadíj leszállítására irányuló fellebbezés az alábbiak miatt nem alapos.

A felperes a keresetlevelében a Pp. 24. § (2) bekezdés f) pontja alapján a pertárgyértéket 50.000.000 forintban jelölte meg. Tény, hogy az alperesek ezt a pertárgyértéket vitássá tették, és az is tény, hogy a pertárgyérték megállapításáról az elsőfokú bíróság alakszerű határozatot nem hozott, azonban ítéletének indokolásából kitűnően ezt a felperes által megjelölt pertárgyértéket elfogadta. Az alperesek az ingatlanok forgalmi értékének vitatásán túl a forgalmi értéket nem igazolták, arra még csak tényállítást sem tettek. Ezért az elsőfokú bíróság az ügyvédi munkadíj megállapításánál helyesen indult ki a felperes által megjelölt 50.000.000 forint (10.000.000 + 40.000.000) pertárgyértékből.

A R. 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján ennek a pertárgyértéknek a figyelembevételével a felperes részére megállapítható ügyvédi munkadíj összege összesen 1.700.000 forint + áfa, azaz 2.159.000 forint. Ezt az elsőfokú bíróság a R. 3. § (6) bekezdése alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel, a rendelkezésre álló adatokat helyesen és logikusan mérlegelve mérsékelte 600.000 forint + áfa összegre, azaz 762.000 forintra, melynek további mérséklése ezért nem volt lehetséges.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg, így a másodfokú eljárásban költsége, melynek viseléséről az ítéletábrának határoznia kellett volna, nem merült fel.

Budapest, 2019. január 3.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: